

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sži/1/2017
Identifikačné číslo spisu: 1012201035
Dátum vydania rozhodnutia: 03.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1012201035.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: R., zastúpený: IUGIS LEGAL, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Godrova 12, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 23RM/2012-11-I zo dňa 30. apríla 2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 188/2012-62 zo dňa 8. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 188/2012-62 zo dňa 8. apríla 2014 z r u š u j e a v e c v r a c i a prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1.

1.1 Krajský súd v Bratislave v konaní pod sp. zn. 5S 188/2012-62 zo dňa 08.04.2014 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti žalovaného č. 23RM/2012-11-I zo dňa 30. apríla 2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj ako „KS v Bratislave“) sp. zn. Spr. 6079/12 zo dňa 14.03.2012, ktorým bolo rozhodnuté o odmietnutí žiadosti žiadateľa R. zo dňa 08.03.2012. Žalobca žiadal o informáciu podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“) a to o oznámenie spisového čísla rozsudkov Krajského súdu v Bratislave, ktoré boli v súdnom oddelení 9Saz vydané od 21.04.2011 do 08.03.2012 a ktoré zrušili rozhodnutie správneho orgánu z dôvodu podľa § 205j ods. 3 O.s.p. buď ako jediný dôvod alebo kumulatívne s inými zákonnými dôvodmi. O rovnakú informáciu žiadal vo vzťahu k súdnemu oddeleniu 10Saz a to za obdobie od 01.01.2011 od 08.03.2012.

1.2 Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že právo na informácie je právom ústavným, nie však absolútnym. Možno ho obmedziť, ak tak ustanoví zákon v prípade, že ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutnej na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. Ako je zjavné aj z konštantnej rozhodovacej

praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“), ústava predstavuje právny celok, ktorý treba aplikovať vo vzájomnej súvislosti všetkých ústavných noriem (II. ÚS 128/95) a každé ustanovenie ústavy treba interpretovať a uplatňovať v nadväznosti na iné normy, pokiaľ medzi nimi existuje príčinná súvislosť (II. ÚS 48/97). Všetky základné práva slobody sa tak chránia len v takej miere a rozsahu, pokiaľ uplatnenie jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody. Rovnováha verejného a súkromného záujmu je dôležitým kritériom na určovanie primeranosti obmedzenia každého základného práva a slobody (PL. ÚS 7/96) a každé základné právo a sloboda sa ústavou priznáva len v rozsahu účelu daného práva alebo slobody (II. ÚS 81/99).

1.3 Uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom žalovaného, že žiadosť o poskytnutie informácie obsahovala požiadavku, ktorá si vyžaduje zber a spracovanie žalobcom požadovaných informácií (pozri napr. rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžo/190/2008 zo dňa 27.05.2009) a následne vytváranie novej kvantitatívnej informácie v zmysle požiadaviek žiadateľa.

1.4 Bol názoru, že zo zákona o slobodnom prístupe k informáciám nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať a spracovávať informácie požadované žalobcom ako žiadateľom, ak sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácie nenachádzajú. Rovnako z tohto zákona nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť.

1.5 Krajský súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, že žalobcom požadovanú informáciu bolo pre povinnú osobu možné získať len spracúvaním informácií súdnych spisov a týmto vytvorením novej informácie, z čoho je s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu zrejmé, že žalobcom žiadajú informáciu nemala povinná osoba k dispozícii, keďže ju nemala k dispozícii v takej forme, ako ju žalobca žiadal sprístupniť. Jej vytváranie, resp. spracúvanie podľa dostupných informácií by si vyžiadalo vykonanie úkonov, ktoré nesmerujú k výkonu právomoci povinnej osoby, pričom následne by sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby.

1.6 Čo sa týka žalobcom namietanej skutočnosti, že Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „KS v Košiciach“) v obdobnej žiadosti žalobcu rozhodol sprístupnením informácií, a tým zo strany KS v Bratislave došlo k porušeniu základného pravidla správneho konania upraveného v § 3 ods. 5 (správne 3 ods. 4) zákona č. 71/1967 Zb.; tak s týmto názorom sa prvostupňový súd nestotožnil. Vecne správny bol postup KS v Bratislave pri rozhodnutí o žiadosti žalobcu Spr. 6079/12 zo dňa 14.03.2012 o odmietnutí sprístupnenia požadovaných informácií podľa § 15 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Poukázal, že ani v týchto prípadoch sa nejednalo o celkom obdobné prípady, keď KS v Košiciach novú informáciu nevytváral, len žiadateľovi oznámil, že takéto v požadovanom období neboli súdom vydané.

1.7 Krajský súd nepriznal úspech ani námietke žalobcu, že žalovaný sa nevysporiadal s ústavným aspektom zásahu do ústavného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Krajský súd ďalej uviedol, že právo na prístup k informáciám je síce Ústavou SR garantovaným právom (čl. 26), avšak nejedná sa o právo absolútne a toto má svoje obmedzenia v podobe iných právnych noriem, tu priamo vyplývajúce z podmienok ako sú konkretizované v zákone č. 211/2000 Z. z. Bolo preto povinnosťou konajúcich správnych orgánov, ktorú aj riadne dodržali, skúmať, či v danom prípade zákon č. 211/2000 Z. z. umožňuje požadovanú informáciu v požadovanej podobe sprístupniť, resp. pri nesprístupnení zo zákonných dôvodov túto odmietnuť. V danom prípade tak správny orgán prvého stupňa i žalovaný svoju zákonnú povinnosť riadne a v súlade so zákonom o slobodnom prístupe k informáciám splnili a po zistení zákonného dôvodu znemožňujúceho sprístupnenie informácií vecne správne rozhodli. Takéto rozhodnutie o nesprístupnení informácií z dôvodu ustanoveného zákonom (§ 15 ods. 1) potom spĺňa podmienku legality, legitimity aj primeranosti a takéto zdôvodnenie je z hľadiska požiadaviek preskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu celkom postačujúce. Neobstoí ani tvrdenie žalobcu o aplikácii neúčinného právneho predpisu, t.j. ustanovenie § 15 ods. 1 posledná veta zákona č. 211/2000

Z. z., keď vychádzajúc z gramatického výkladu dikcie tohto zákonného ustanovenia, z čoho je zrejmé, že ako už správne a logicky argumentoval žalovaný, sa jedná o zloženú vetu a prvostupňový správny orgán z toho pri svojom rozhodnutí vychádzal.

1.8 O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho vecný neúspech náhradu trov konania nepriznal, keďže základnou podmienkou náhrady je čo i len čiastočný úspech v konaní.

2.

2.1 Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na nové konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

2.2 V dôvodoch odvolania uviedol, že už v žalobe proti napadnutému rozhodnutiu uviedol, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a napadnuté rozhodnutie vychádza z neúčinného právneho predpisu.

2.3 Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí vôbec nevysporiadal s námietkou žalobcu, že rozhodnutie nemá oporu v zákone, pretože sa opiera o ust. § 15 ods. 1 posledná veta zákona o slobodnom prístupe k informáciám, pretože žiadna posledná veta sa v citovanom ustanovení nenachádza a žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal námietkou, že prvostupňový správny orgán mohol poskytnúť požadované informácie, pretože Krajský súd v Košiciach sa s takmer totožnou žiadosťou žalobcu vysporiadal meritorne a na žiadosť riadne odpovedal.

2.4 Podľa žalobcu prvostupňový súd sa v odôvodnení rozsudku úplne vyhol relevantným námietkam žalobcu, ktoré sa týkali nesprekúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a pristúpil priamo k právnomu posúdeniu veci. Takýmto postupom porušil jeho právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je súčasťou základného práva na spravodlivý proces. Odvolacie dôvody špecifikované v bode 4 písm. a/ a b/ odvolania však žalobca považoval za kľúčové, pretože ho viedli k podaniu žaloby proti napadnutému rozhodnutiu, keďže k nastoleným otázkam nedostal v napadnutom rozhodnutí žiadnu odpoveď. Uviedol, že ak by dostal v napadnutom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď najmä na otázku, prečo Krajský súd v Košiciach sa obdobnou žiadosťou podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám riadne zaoberal a odpovedal na ňu, je viac než pravdepodobné, že by žalobu proti napadnutému rozhodnutiu nepodal, pretože si bol už v tom čase vedomý, že orgány verejnej moci nie sú povinné vytvárať nové informácie, ktoré nemajú k dispozícii vo forme požadovanej žiadateľmi o sprístupnenie informácie.

2.5 Pokiaľ ide o právne posúdenie Krajského súdu v Bratislave, ktoré sa týka porušenia tzv. precedenčnej zásady zo strany tohto súdu, žalobca s týmto právnym posúdením Krajského súdu v Bratislave nesúhlasil, pretože Krajský súd v Košiciach sa žiadosťou žalobcu podľa citovaného zákona riadne zaoberal a požadovanú informáciu mu sprístupnil. Z odpovede Krajského súdu v Košiciach podľa žalobcu vyplýva, že zo všetkých rozhodnutí, ktoré boli vydané v súdnych oddeleniach 5Saz a 4Saz v požadovanom období, nebolo možné uviesť žiadne, pretože nespĺňali kritérium, ktoré bolo pre žalobcu relevantné. Krajský súd v Košiciach však mohol predmetnú informáciu poskytnúť výlučne tak, že jemu (KS KE) dostupným spôsobom preskúmal všetky rozhodnutia, ktoré boli vydané Krajským súdom v Košiciach v súdnych oddeleniach 5Saz a 4Saz v požadovanom období a ktoré mohli spĺňať žalobcom požadované kritérium. Krajský súd v Košiciach teda mohol odpovedať meritorne na žiadosť žalobcu iba tak, že uvedie, že žiadne rozhodnutia, ktoré požadoval žalobca neboli vydané alebo mohol uviesť konkrétne čísla spisových značiek rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach, ktoré spĺňali žalobcovo kritérium. Ak by však mal Krajský súd v Košiciach vytvárať v súvislosti so žiadosťou žalobcu novú informáciu, vydal by rozhodnutie podľa ust. § 15 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, teda postupoval by obdobne ako Krajský súd v Bratislave, ktorý vydal rozhodnutie. Skutočnosť, že Krajský súd v Košiciach nevytvára novú informáciu, dokazuje žalobca aj ďalšou (už druhou v poradí)

odpoveďou Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.04.2014. Uvedenou odpoveďou Krajský súd v Košiciach opätovne poskytol žalobcovi požadované informácie. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že dva odlišné správne orgány - súdy, postupujú v obdobných prípadoch odlišne. Teda jeden zo správnych orgánov - súdov, žalobcom požadovanou informáciou disponuje a druhý nie. Takáto situácia podľa žalobcu spôsobuje právnu neistotu, ktorú neodstránil ani žalovaný v napadnutom rozhodnutí, pretože sa v napadnutom rozhodnutí existenciou prvej odpovede Krajského súdu v Košiciach vôbec nezaoberal.

2.6 K dôvodom rozsudku týkajúcim sa námietky žalobcu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, žalobca považuje toto právne posúdenie Krajského súdu v Bratislave za nesprávne, pretože v zákone sa posledná veta v § 15 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, nenachádza. V zmysle ustáleného a zaužívaného spôsobu odkazovania na právne normy a ich časti v individuálnych právnych aktoch, sa § 15 ods. 1 citovaného zákona skladá iba z jednej vety. Ako uviedol žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe proti napadnutému rozhodnutiu, súvetie sa skladá z dvoch alebo viacerých viet tvoriacich významový a formálny celok. V zmysle tejto definície zloženej vety (súvetia) teda jednotlivé časti zloženej vety (súvetia), t.j. jej jednotlivé vety, vytvárajú významový a formálny celok iba vo svojom súhrne, t.j. spojením jednotlivých viet do zloženej vety (súvetia), nie ich oddelením. Teda jednotlivé vety, z ktorých sa zložená veta (súvetie) skladá, netvoria samostatný významový a formálny celok, preto na tieto vety nemožno podľa žalobcu odkazovať v individuálnych právnych aktoch, čo platí obzvlášť o ich výrokovej časti.

2.7 Žalobca je názoru, že ak by sa mal uplatňovať spôsob odkazovania na právne normy alebo ich časti v individuálnych právnych aktoch, ktorý uplatnil krajský súd v rozhodnutí, bol by uvedený spôsob odkazovania neprehľadný a nezrozumiteľný pre jednotlivých adresátov. Krajský súd mal teda poukázať výlučne na ust. § 15 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám bez toho, aby uvedené ustanovenie ďalej členil na jednotlivé vety zloženej vety (súvetia), pretože takýto postup by bol dostatočne zrozumiteľný a najmä v súlade so zaužívaným odkazovaním na právne normy a ich časti v individuálnych právnych aktoch. Z týchto dôvodov má žalobca za to, že napadnuté rozhodnutie vychádza v tejto časti z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3.

3.1 K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že žalobca rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave napáda z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom. Tvrdí, že už v žalobe predniesol námietky, pre ktoré napadnuté rozhodnutie žalovaného vydané v správnom konaní považoval za nepreskúmateľné. Konkrétne malo ísť o námietky:

- rozhodnutie žalovaného nemá oporu v zákone, pretože sa opiera o poslednú vetu ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám pretože v tomto ustanovení sa žiadna posledná veta nenachádza,
- prvostupňový orgán požadované informácie mal poskytnúť, keďže Krajský súd v Košiciach sa takmer s totožnou žiadosťou žalobcu vysporiadal meritórne a na žiadosť odpovedal.

3.2 Prvostupňový súd mal vydať rozsudok, ktorým žalobu zamietol bez toho, aby sa týmito námietkami žalobcu zaoberal. Následne dokonca žalobca doplnia, že „z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, ako sa KS BA s týmito žalobnými dôvodmi vysporiadal, resp. ako sa s námietkami žalobcu proti rozhodnutiu vysporiadal žalovaný v napadnutom rozhodnutí“.

3.3 Na str. 8 napadnutého rozsudku v úvode prvého odseku Krajského súdu v Bratislave sa uvádza: „Čo sa týka žalobcom namietanej skutočnosti, že Krajský súd v Košiciach o obdobnej žiadosti žalobcu rozhodol sprístupnením informácií, a tým zo strany Krajského súdu v Bratislave došlo k porušeniu základného pravidla správneho konania upraveného v § 3 ods. 5 (správne § 3 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb., tak s týmto názorom sa súd zásadne nemôže stotožniť. Z dôvodov ako sú vyššie uvedené vecne správny bol postup Krajského súdu v Bratislave pri rozhodnutí o žiadosti žalobcu Spr. 6079/12 dňa 14.03.2012 o odmietnutí sprístupnenia požadovaných informácií podľa § 15 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Napokon sa tu ani nejednalo o celkom obdobné prípady, keď Krajského súdu

Košice novú informáciu nevytváral, len žiadateľovi oznámil, že takéto rozhodnutia v požadovanom období neboli súdom vydané."

3.4 Citovaná pasáž predstavuje podľa žalovaného teda jasné a zrozumiteľné odôvodnenie, prečo súd ani druhej námietke žalobcu, ktorú popisuje na str. 2 odvolania, článok II, písm. A), bod 4b), nepriznal úspech. Ani vo vzťahu k tejto námietke teda nepreskúmateľnosť rozsudku neprichádza do úvahy.

3.5 Žalobca už v odvolaní proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Spr. 6079/12 poukázal na skutočnosť, že na totožnú žiadosť o sprístupnenie informácií mu Krajský súd v Košiciach požadované informácie sprístupnil. Už v rozhodnutí o odvolaní sa žalovaný stotožnil práve s postupom Krajského súdu v Bratislave, t.j. s postupom, že v prípade žiadosti o informácie žalobcu je nevyhnutné vydať rozhodnutie o odmietnutí sprístupnenia informácie. Krajský súd v Bratislave v napadnutom rozsudku vyjadril jasné presvedčenie, že práve postup zvolený v rozhodnutí sp. zn. Spr. 6079/12 zo dňa 14.03.2012 bol správny. Navyše poukazuje na skutočnosť, že v prípade totožných žiadostí adresovaných Krajskému súdu v Bratislave a Krajskému súdu v Košiciach skutkové okolnosti neboli ani len obdobné, keďže Krajský súd v Košiciach nevydal žiadne rozhodnutie, ktoré by vyhovovalo kritériám žalobcu a túto skutočnosť žalobcovi oznámil. Tieto závery považuje žalovaný za správne a právne korektné.

3.6 Žalovaný poukázal na skutočnosť, že pri rozhodovaní o žiadosti žiadateľa Krajského súdu v Bratislave nepoznal postup Krajského súdu v Košiciach pri rozhodovaní o obdobnej žiadosti žiadateľa, preto v danom prípade nebolo v jeho možnostiach postupovať obdobne. Porušením precedenčnej zásady by bolo, ak by sám Krajský súd v Bratislave o obdobných žiadostiach o sprístupnenie informácie rozhodol odlišne (t.j. v jednom prípade by informácie sprístupnil a v inom by ich sprístupnenie odmietol).

3.7 Čo sa týka povinnosti označiť ustanovenie právneho predpisu podľa ktorého sa rozhodlo, je jednoznačným spôsobom deklarovať voči účastníkovi konania konkrétne ustanovenie právneho predpisu, ktorý je dôvodom vydania rozhodnutia a to tak, aby účastník toto ustanovenie nezameniteľne spoznal. Keďže § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. obsahuje len súvetie, spôsob označenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, nebol mätúci a žalobcovi musí byť jasné, podľa akého právneho predpisu sa rozhodlo.

3.8 Správnosť napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave potvrdzuje i rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu SR, ktorý vo veci sp. zn. 7Sž/104/99 v rozsudku zo dňa 24.02.2000 za procesnú vadu rozhodnutia nepovažoval dokonca ani skutočnosť, že sa v ňom zákonný predpis uviedol s vadou (nesprávne uvedenie roku) a to z dôvodu, že „nemohlo dôjsť k omylu v posúdení, podľa akého zákona úrad rozhodoval." Obdobne je tomu tak i v tomto prípade, z označenia zákonného ustanovenia, podľa ktorého sa rozhodlo, nemohlo dôjsť k omylu v posúdení, podľa akého zákonného ustanovenia sa rozhodlo.

3.9 Žalovaný z dôvodov uvedených vyššie žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S 188/2012-62 zo dňa 08.04.2014 potvrdil.

4.

4.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) v pôvodnom konaní pod sp. zn. 4Sži/43/2014 preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné a potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 188/2012-62 zo dňa 08.04.2014.

4.2 Proti rozsudku Najvyššieho súdu SR podal žalobca ústavnú sťažnosť a Ústavný súd SR dňa

02.02.2017 o sťažnosti rozhodol tak, že rozsudok Najvyššieho súdu SR zrušil.

4.3 Z obsahu administratívneho spisu senát odvolacieho súdu v tomto konaní zistil, že žiadateľ v žiadosti o informáciu zo dňa 07.03.2012 požadoval sprístupnenie spisových čísel (správne má byť značiek, poznámka odvolacieho súdu) rozsudkov Krajského súdu v Bratislave, ktoré boli v súdnom oddelení 9Saz vydané od 21.04.2011 do 08.03.2012 a ktoré zrušili rozhodnutie správneho orgánu z dôvodu podľa § 250j ods. 3 O.s.p. (buď ako jediný dôvod alebo kumulatívne s inými zákonnými dôvodmi). O rovnakú informáciu žiadal vo vzťahu i k súdnemu oddeleniu 10Saz a to za obdobie od 01.01.2011 do 08.03.2012. Žalobca požadoval sprístupniť požadované informácie e-mailom zaslaním na adresu: janicekv@zoznam.sk .

4.3 Krajský súd v Bratislave, ktorý je v predmetnom konaní povinnou osobou, listom zo dňa 09.03.2012 požiadal riaditeľku správy krajského súdu Ing. Juditu Jánošíkovú o vyjadrenie či povinná osoba vedie takéto štatistiky, ak áno, požaduje „lustráciu“ týchto vecí a doloženie predmetných informácií v tabuľke pre potreby súdu, vrátane oznámenia či žiadateľom požadované informácie možno sprístupniť, resp. ktoré informácie žiadateľovi sprístupniť nemožno. Riaditeľka správy súdu, ktorej bola žiadosť o vyjadrenie doručená, listom zo dňa 13.03.2012 povinnej osobe oznámila, že požadované podklady k žiadosti o informácie nemožno predložiť z dôvodu, že tamojší súd nevedie štatistické údaje v požadovanom smere a z tohto dôvodu nie je možné sprístupniť požadované informácie žiadateľovi.

4.4 Dňa 14.03.2012 povinná osoba vydala rozhodnutie sp. zn. Spr. 6079/12, ktorým odmietla žiadateľovi poskytnúť požadované informácie s poukazom na § 15 ods. 1, posledná veta zákona o slobodnom prístupe k informáciám. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedla, že v danom prípade nevedie evidenciu súdnych rozhodnutí podľa formy rozhodovania, t.j. podľa § 250j ods. 3 O.s.p a z uvedeného dôvodu nie je možné poskytnúť ani informáciu o spisových číslach rozsudkov povinnej osoby, ktoré zrušili rozhodnutia správneho orgánu z dôvodu vyššie uvedeného ustanovenia za akékoľvek obdobie. Rovnako konštatovala, že nemá ani vedomosť o inej povinnej osobe, ktorá disponuje požadovanými informáciami, resp. má povinnosť takéto informácie viesť. Povinná osoba ďalej uviedla, že v zmysle § 64 ods. 1, 2 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 543/2005 Z. z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „Vyhláška MS SR č. 543/2005 Z. z.“), na žiadosť tých, ktorí to potrebujú na uplatnenie alebo obhajovanie svojich práv, možno vydať úradné potvrdenie o skutočnostiach známych zo súdneho spisu, prípadne odpis alebo rovnopis niektorých písomností, pričom ustanovenia osobitných predpisov tým nie sú dotknuté. Vydávanie úradných potvrdení, rovnopisov a odpisov zo súdneho spisu je spolplatnené podľa osobitného predpisu, pričom zamestnanec súdu, ktorý vyhotovuje odpis alebo rovnopis písomnosti spíše o vydaní úradného potvrdenia úradný záznam, ktorý založí do súdneho spisu.

4.5 Povinná osoba rovnako uviedla, že v danom prípade možno požadované informácie získať prostredníctvom tzv. „lustrácie“ vecí, ktorú realizuje súd na základe „obyčajnej žiadosti podľa zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení, v spojení s ustanovením § 64 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z.

4.6 Povinná osoba žiadateľovi uviedla, že za „lustráciu“ jednej veci sa platí súdny poplatok 2,50 € podľa Sadzobníka súdnych poplatkov, časti II. poplatky za úkony súdov, položka 24a zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“).

4.7 Záverom povinná osoba vyjadrila názor, že vzhľadom na absenciu zoznamu súdnych rozhodnutí podľa ustanovení O.s.p., resp. iných foriem archivácie, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že nemá vedomosť o inej povinnej osobe, ktorá by požadovanými informáciami disponovala, bolo potrebné predmetnú žiadosť o informácie odmietnuť podľa § 15 ods. 1 posledná veta v spojení s § 18 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

4.8 Žiadateľ v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu zo dňa 20.03.2012 namietal, že

rozhodnutie povinnej osoby považuje za nezákonné a nepreskúmateľné, pretože vo výroku rozhodnutia odkazuje na § 15 ods. 1 posledná veta citovaného zákona, ktorá sa v tomto ustanovení podľa žiadateľa nenachádza. Žiadateľ súčasne pripustil, že požadované informácie povinná osoba nemusí mať v organizovanej forme, ale nie je to dôvod na odmietnutie požadovaných informácií. Vo vzťahu k legitímite zásahu do jeho práva na informácie uviedol, že Ústava Slovenskej republiky neustanovuje výpočet informácií, ktoré oprávnená osoba môže vyhľadávať, prijímať a rozširovať. Predmetom práva na informácie môžu byť všetky informácie, pokiaľ nejde o informácie podliehajúce obmedzeniu čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky".

4.9 Žiadateľ rovnako uviedol, že pokiaľ ide o webovú stránku www.rozhodnutia.sk umožňujúce vyhlásenie súdnych rozhodnutí podľa určitého ustanovenia zákona, táto pokrýva iba časť obdobia, ktoré žiadateľ požadoval.

4.10 Záverom odvolania žiadateľ konštatoval, že z ročných štatistických výkazov sudcov v dotknutých súdnych oddeleniach vyplýva, že sa vyhľadávacia činnosť týka minimálne 74 súdnych rozhodnutí, čo nie je podľa žiadateľa neprimerané, a preto by jeho žiadosti malo byť vyhovené.

4.11 Žalovaný rozhodnutím č.: 23 RM/2012-11-I zo dňa 30. apríla 2012 odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave Spr. 6079/12 zo dňa 14.03.2012.

4.12 Včas podanou žalobou na Krajský súd v Bratislave sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti žalovaného č. 23RM/2012-11-I zo dňa 30. apríla 2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Spr. 6079/12 zo dňa 14.03.2012, ktorým bolo rozhodnuté o odmietnutí žiadosti žiadateľa R. zo dňa 08.03.2012. Žalobca žiadal o informáciu podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“) a to o oznámenie spisového čísla rozsudkov Krajského súdu v Bratislave, ktoré boli v súdnom oddelení 9Saz vydané od 21.04.2011 do 08.03.2012 a ktoré zrušili rozhodnutie správneho orgánu z dôvodu podľa § 205j ods. 3 O.s.p. buď ako jediný dôvod alebo kumulatívne s inými zákonnými dôvodmi. O rovnakú informáciu žiadal vo vzťahu k súdnemu oddeleniu 10Saz a to za obdobie od 01.01.2011 od 08.03.2012.

4.13 Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 08.04.2014 žalobu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

4.14 Žalobca sa proti predmetnému rozsudku krajského súdu odvolal. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 4SŽi/43/2014 zo dňa 05.05.2015 rozsudok Krajského súdu Bratislava potvrdil a žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

4.15 Najvyšší súd v napadnutom rozsudku uviedol, že skutočnosti ktorými žalobca spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Poukázal, že podstatnou povinnosťou označiť ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, je povinnosť jednoznačným spôsobom deklarovať voči účastníkovi konania konkrétne ustanovenie právneho predpisu, ktoré je dôvodom vydania rozhodnutia a to tak, aby účastník toto ustanovenie nezameniteľne poznal. Keďže § 15 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám obsahuje len súvetie, spôsob označenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, nebol mätúci a žalobcovi musí byť jasné, podľa akého právneho predpisu a konkrétneho ustanovenia sa rozhodlo.

4.16 Najvyšší súd poukázal na skoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorý vo veci sp. zn. 7SŽ/104/99 v rozsudku zo dňa 24.02.2000 konštatoval, že za procesnú vadu rozhodnutia sa nepovažuje dokonca ani skutočnosť, že sa v tam preskúmanom rozhodnutí zákonný predpis uviedol s vadou (nesprávne uvedenie roku) a to z toho dôvodu, že nemohlo dôjsť k omylu v posúdení, podľa akého zákona žalovaný rozhodoval. Obdobne je tomu tak i v tomto prípade, keď z označenia čísla paragrafu, podľa ktorého sa rozhodlo, nemohlo dôjsť k omylu v tom smere, podľa akého zákonného ustanovenia sa rozhodlo. Žalobca v dôvodoch žaloby i z odvolania poukázal na § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.

tak, ako ho v rozhodnutí uviedol prvostupňový správny orgán, pričom podľa odvolacieho súdu pochybenie prvostupňového správneho orgánu žalobca vykladá príliš formalisticky. Uvedené pochybenie krajského súdu v prvostupňovom administratívnom rozhodnutí je formálnou vadou, ktorá nemá vplyv na zákonnosť uvedeného rozhodnutia.

5.

5.1 Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 26.08.2015 doručená sťažnosť JUDr. U. (ďalej aj „sťažovateľ“) doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 21.12.2015 vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 4 SžI 43/2014 z 5. mája 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

5.2 Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 830/2016-15 z 10. novembra 2016 prijal sťažnosť na ďalšie konanie. Prijal záver, že predmetom prijatej sťažnosti sú dva okruhy námietok sťažovateľa voči napadnutému rozsudku najvyššieho súdu:

(i) sťažovateľ namieta, že nesprístupnením informácie krajským súdom došlo k porušeniu jeho základného práva na informácie, pričom toto pochybenie krajského súdu neodstránil napadnutým rozsudkom ani najvyšší súd. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je navyše podľa jeho názoru arbitrárny a najvyšší súd sa nevysporiadal so všetkými jeho relevantnými námietkami:

(ii) sťažovateľ namieta, že zo strany najvyššieho súdu mu nebolo zaslané vyjadrenie žalovaného k ním podanému odvolaniu proti rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd tým porušil princíp rovnosti zbraní, ako aj sťažovateľovo právo vyjadriť sa ku všetkým dôkazom.

5.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru Ústavný súd uviedol, že podľa čl. 26 ods. 1 ústavy, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

5.4 Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

5.5 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

5.6 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

5.7 Právo na informácie je nepochybne jedným z najpodstatnejších výdobytkov transformácie Slovenskej republiky na slobodnú demokratickú spoločnosť (režim). Právo na informácie a ústavné garancie nerušeného výkonu tohto práva tvoria bariéru voči kabinetnému výkonu verejnej moci (zo strany súdov nevynímajúc) a umožňujú podrobiť výkon verejnej moci kontrole zo strany verejnosti (v širšom občianskej spoločnosti).

5.8 Súčasťou práva na informácie je tak nepochybne právo slobodne vyhľadávať a získavať informácie. Takto formulované právo sa pritom vzťahuje aj na informácie, ktoré sa týkajú alebo súvisia s činnosťou štátu či akýchkoľvek iných subjektov vykonávajúcich štátnu moc. Na túto skutočnosť napokon opakovane nepriamo poukázal aj ústavný súd, keď vo viacerých svojich rozhodnutiach akcentoval

význam zákona o slobode informácií so základným právom na informácie (napr. nálezy sp. zn. III. ÚS 169/03 z 19. decembra 2003 a sp. zn. I. ÚS 236/06 z 28. júna 2007).

5.9 Moderný štát je však veľmi komplexným telesom a subjekty moci sa prejavujú mnohorakým spôsobom. Z tohto pohľadu je často náročné posúdiť rozmanité situácie pri žiadostiach o poskytnutie informácií, pretože zákon o slobode informácií je z tohto pohľadu relatívne lakonický. To však nič nemení na citlivosti ústavného súdu k prípadnej netransparentnosti moci.

5.10 Ústavný súd vychádza z toho, že zákon o slobode informácií je konkretizáciou čl. 26 ods. 5 ústavy, je zákonodarcovým vyvážením medzi právom na informácie na jednej strane a funkčnosťou mechanizmu štátu, ktorá jednoducho vyžaduje diskretnosť niektorých informácií.

5.11 Prevedené na skutkový a právny stav v sťažovateľovej veci ústavný súd konštatoval, že žiadosť o poskytnutie informácie v danej veci sťažovateľa spadá pod ochranu čl. 26 ods. 5 ústavy.

5.12 Krajský súd ako povinná osoba sprístupňujúca informácie odmietol podľa § ods. 1 zákona o slobode informácií žiadosť sťažovateľa o sprístupnenie informácie (žiadosť o sprístupnenie spisových čísel rozsudkov krajského súdu, ktoré boli v súdnom oddelení 9Saz vydané od 21. apríla 2011 až do dňa podania žiadosti a ktoré zrušili rozhodnutia správneho orgánu z dôvodu podľa § 250j ods. 3 O.s.p. - buď ako jediný dôvod, alebo kumulatívne s inými zákonnými dôvodmi - pričom o rovnakú informáciu žiadal aj vo vzťahu k súdному oddeleniu 10Saz, a to od 1. januára 2011 do dňa podania žiadosti) na tom základe, že povinná osoba nevedie evidenciu súdnych rozhodnutí podľa formy rozhodovania, t. j. podľa paragrafov a zákonov, na ktoré vo svojej žiadosti poukazuje sťažovateľ, v danom prípade podľa § 250j ods. 3 O.s.p. S týmto záverom sa stotožnili aj správne súdy, konkrétne aj najvyšší súd v napadnutom rozsudku.

5.13 S uvedenými závermi sa však ústavný súd stotožniť nemohol. Poukázal, že vedené odôvodnenie nezohľadňuje kľúčové premenné, ktoré si vzhľadom na ústavné garancie práva sťažovateľa na informácie vyžadovali byť vzaté do úvahy a byť riadne zodpovedané.

5.14 Uviedol, že to, že krajský súd nevedie evidenciu súdnych rozhodnutí podľa formy rozhodovania, t. j. podľa paragrafov a zákonov, ešte neznamená, že krajský súd nemá interný elektronický register podaní a rozhodnutí, resp. vhodný interný počítačový softvér, v rámci ktorého je možné dohľadať konkrétnu rozhodovaciu činnosť konkrétnych senátov krajského súdu. Krajský súd mohol a mal sťažovateľovi ako žiadateľovi objasniť, či takýmito elektronickými prostriedkami disponuje, či ich v prípade kladnej odpovede využil pri snahe vyhovieť žiadosti sťažovateľa a s akým výsledkom.

5.15 Je názoru, že krajský súd mohol a mal využiť pri vybavovaní žiadosti sťažovateľa postup obdobný, ako využil Krajský súd v Košiciach pri vybavovaní takmer totožnej žiadosti sťažovateľa. A teda krajský súd mohol dopytovať konkrétne senáty 9Saz a 10Saz a informovať sťažovateľa, či podľa informácií z týchto senátov existujú také rozhodnutia, aké sťažovateľ vo svojej žiadosti označil (a v prípade kladnej odpovede takéto požadované rozhodnutia, samozrejme, sprístupniť). Ústavný súd nevyslovuje, že zodpovedný pracovník za vybavenie žiadosti takýmto spôsobom reálne nepostupoval, ale bolo potrebné, aby krajský súd sťažovateľovi uvedené riadne oznámil v písomnom rozhodnutí a dal tak najavo, že sa jeho žiadosti snažil vyhovieť aj tým spôsobom, že vyťažil samotné senáty 9Saz a 10Saz s konkrétnym výsledkom.

5.16 Nič nebránilo (resp. ak bránilo, bolo potrebné to zdôvodniť) krajskému súdu, aby sťažovateľovi zaslal kópie všetkých rozhodnutí (právoplatné a anonymizované) prijatých v senátoch 9Saz a 10Saz v sťažovateľom požadovanom a označenom období (ktoré, samozrejme, krajský súd má minimálne v papierovej forme archivované - mysliac tým konkrétne spisy senátov 9Saz a 10Saz) s tým, aby si sťažovateľ sám v uvedených rozhodnutiach vyhľadal podľa jeho kľúčových bodov tie, ktoré požadoval.

5.17 Právna úprava § 64 ods. 1 a 2 Vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z., na ktorú krajský súd

sťažovateľa odkázal, nie je v prípade sťažovateľovej žiadosti relevantná, keďže sťažovateľ nežiadal o potvrdenie o skutočnostiach známych z konkrétneho spisu, ale žiadal o informácie o spisových značkách rozhodnutí (vecí) v určitých okruhoch právnych problémov, ktoré mu v čase podania žiadosti neboli známe (ich existencia, počet, konkrétne spisové značky a pod.), kde by až následne (ak by také rozhodnutia, ktoré sťažovateľ definoval vo svojej sťažnosti, existovali a krajský súd by ich sťažovateľovi sprístupnil na základe jeho žiadosti) sťažovateľ mohol už z konkrétneho spisu (následne už jemu známeho podľa sprístupnených spisových značiek) požadovať v zmysle vyhlášky potvrdenie o skutočnostiach známych zo súdneho spisu, prípadne odpis alebo rovnopis niektorej písomnosti.

5.18 Keďže uvedené nedostatky pri vybavovaní sťažnosti sťažovateľa zo strany krajského súdu, ktoré nie sú zlučiteľné s právom sťažovateľa na informácie, neodstránil ani najvyšší súd v napadnutom rozsudku, došlo podľa názoru ústavného súdu k porušeniu základného práva sťažovateľa na informácie v zmysle čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy. Zároveň tak nedošlo zo strany najvyššieho súdu k zodpovedaniu (reakcii) kľúčových otázok dôležitých pre spravodlivé rozhodnutie veci a odôvodnenie napadnutého rozsudku je tak nepostačujúce pre konštatovanie zachovania práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré kladú podmienky na určité kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

5.19 Ústavný súd rozhodol tak, že v zmysle § 56 ods. 2 a ods. 3 písm. b/ zákona o ústavnom súde zrušil napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). Úlohou najvyššieho súdu bude podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde vec znova prerokovať a rozhodnúť, a to s ohľadom na závery ústavného súdu uvedené v tomto náleze.

5.20 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, že najvyšší súd sťažovateľovi nezaslal na vyjadrenie (na repliku) stanovisko žalovaného k ním podanému odvolaniu, uviedol, že tak Európsky súd pre ľudské práva, ako aj ústavný súd v minulosti takýto lapsus zo strany konajúcich súdov opakovane považovali za porušenie práva účastníka konania na rovnosť zbraní, v širšom na kontradiktórnosť konania (k tomu pozri judikatúru ESELP - Trančíková v. Slovenská republika z 13. 1. 2015, sťažnosť č. 17127/12; Ringier Axel Springer v. Slovenská republika zo 4. 10. 2011, sťažnosť č. 35090/07, body 84 - 86; Hudáková a ďalší v. Slovenská republika z 27. 4. 2010, č. 23083/05, bod 29; alebo judikatúru ústavného súdu - II. ÚS 584/2011, I. ÚS 276/2016. III. ÚS 32/2015).

5.21 Navyše v tomto prípade sám najvyšší súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti sťažovateľa uznal nedoručenie vyjadrenia žalovanej strany sťažovateľovi, pričom poskytol svoj pohľad na dôvody takéhoto postupu z jeho strany.

5.22 Avšak z dôvodu, že (i) ústavný súd z už popísaných dôvodov pod bodom 2 nálezu zrušil napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, a teda z dôvodu, že (ii) najvyšší súd bude mať možnosť v ďalšom priebehu konania doručiť uvedené vyjadrenie žalovanej strany sťažovateľovi, resp. z dôvodu, že (iii) sťažovateľ bude mať možnosť sa s obsahom vyjadrenia žalovanej strany po vrátení veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie detailne oboznámiť, a (iv) v spojitosti s prídŕžaním sa princípu zdržanlivosti a minimalizácie zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov už ústavný súd bližšie neskúmal obsah vyjadrenia žalovanej strany k odvolaniu sťažovateľa a nezamýšľal sa nad otázkou, či sťažovateľovi bol obsah tohto vyjadrenia žalovanej známy alebo či žalovaná uvádzala vo svojom vyjadrení nové skutočnosti a argumenty, s ktorými sa mal sťažovateľ právo oboznámiť a na ne reagovať.

5.23 Ústavný súd tak nemohol bez dôvodných pochybností vysloviť porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu spočívajúcim v nedoručení vyjadrenia žalovanej strany sťažovateľovi.

5.24 Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (bod 4 výroku).

5.25 Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania vo výške 599,60 € v súvislosti s právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom.

6.

6.1 Podľa § 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, ak Ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom Ústavného súdu SR.

6.2 Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

6.3 Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, správny poriadok (ďalej len „Správny poriadok“), rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikli neodôvodnené rozdiely.

6.4 Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie, musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán, na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

6.5 Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

6.6 Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil v náleze II. ÚS 830/2016-39 zo dňa 02.02.2017 (§ 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z. z.). Vzhľadom na túto viazanosť Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že výhrady vyslovené v predmetnom náleze vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa obsahovo - po vecnej stránke (skutkovej aj právnej) rovnako týkajú aj rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 08.04.2014 sp. zn. 5S/188/2012-62. Táto okolnosť viedla Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v danej procesnej situácii, ktorá nastala po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, je odôvodnenie rozsudku krajského súdu príliš všeobecné a príliš široko koncipované a neodráža konkrétnu namietanú situáciu žalobcu. V posudzovanej veci v zmysle nálezu Ústavného súdu SR krajský súd nepreskúmal komplexne námietky žalobcu a nevysporiadal sa s nimi v odôvodnení svojho rozsudku, postupoval nedôsledne, rozhodnutie je predčasné a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), v ktorom krajský súd po náležitom vysporiadaní sa so závermi Ústavného súdu SR ako aj opakovane so žalobnými dôvodmi, vo veci znova rozhodne a svoje rozhodnutie náležite (teda dostatočne konkrétne) odôvodní tak, aby ústavnému právu na spravodlivé súdne konanie bolo urobené zadosť.

6.7 Najvyšší súd Slovenskej republiky k zhora vyslovenému právnemu názoru považuje ešte za potrebné dodať, že napriek opravnému systému, ktorý sa v správnom súdnictve v Slovenskej republike nateraz uplatňuje, primárne preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu krajský súd ako súd prvého stupňa. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho (od 1. júla 2016 súdu kasačného) je preskúmať vecnú správnosť prvostupňových rozhodnutí súdov a nie nahrádzať prieskum zákonnosti správnych orgánov, ktorá patrí do pôsobnosti súdu prvého stupňa včítane odôvodňovania rozhodnutia.

6.8 V novom rozhodnutí rozhodne krajský súd aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

6.9 Krajský súd v ďalšom konaní bude postupovať v zmysle Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.

republiky II. ÚS 830/2016-39 zo dňa 02.02.2017, body 10.3, 10.4, 10.5, 10.6 a vysporiada sa so všetkými dôvodmi, ktoré Ústavný súd SR v predmetnom náleze vyslovil.

7.

7.1 Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť nový procesný predpis - Správny súdny poriadok. Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

7.2 Vzhľadom k tomu, že predmetné odvolacie konanie začalo pred dňom nadobudnutia účinnosti SSP, t.j. pred 01.07.2016, Najvyšší súd SR procesne postupoval podľa ustanovení O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.